

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVI. évfolyam 21. szám. 2015. november 1.

Ára 0,80 lej

Értékes kövek, érző lelkek – megmaradás Kidében

Október elején a nemeskidei gyülekezet felújította templomát. Fényképes beszámolóink a 6. oldalon

A lélek halhatatlanságáról

A világ minden korszakában, minden civilizációban létezett az a vágy az emberben, amit egy római gondolkodó így fejezett ki: „Nem minden fog belőlem meghalni.” A belső meggyőződés, az örökkévalóság utáni vágyakozás azonban még nem bizonyíték arra, hogy a lélek valóban halhatatlan lenne. Mivel a kérdés vizsgálatánál olyan területre tévedünk „ahonnan még senki sem tért vissza”, szinte lehetetlen választ adni a kérdésre. A halálközeli élmények csupán az utóbbi ötven évben szaporodtak el nagyobb mértékben, amikor egyre több embert sikerült újraéleszteni.

A tudomány ugrásszerű fejlődése következtében fokozatosan előtérbe került a materiális életszemlélet, ami szerint az ember csupán egy sejtalmaz, és a lelki funkciók is pontosan megmagyarázhatók, illetve nyomon követhetők az elmében.

Hover Zsolt

(Folytatása a 4. oldalon)

Európa az önzésébe pusztul bele

Beszélgetés Kató Béla püspökkel

Hónapok óta minden híradás az Európába özönlő bevándorlókkal foglalkozik. Sem gazdasági, sem politikai megoldás nem körvonalazódik, ugyanakkor egymást érik az ellentmondó nyilatkozatok, amelyek közül egyesek a befogadásra szólítanak fel, mások az ellenállásra fókuszálnak. Mi lesz a jövője kontinensünknek? Kató Béla püspökkel migránsokról, megmaradásról, az emberi bűnről beszélgettünk.

– Békesség Istentől, Grüss Gott! Dicsértessék a Jézus Krisztus! – szép köszönési formák. Lehetséges, hogy néhány évtized múlva Európa nagy részén már csak az Allahu Ahkbar! hangzik majd az utcákon?

– Minden elképzelhető, viszont még nem tartunk ott. Jó, ha előre vetítünk bizonyos dolgokat, és számítunk sok mindenre, de van más tennivalónk is. Nem kellene most ezt felnagyítani.

– A visegrádi négyek, a baltikumi országok és Románia a migránsokkal kapcsolatban más

álláspontra helyezkedett, mint a nyugat-európai országok. Vajon a kommunista blokk országainak nagy része miért látja másképp a helyzetet? A kommunizmus negyven éve kevésbé rombolta le az emberek józan ítélőképességét és a keresztyén értékeket, mint a Nyugat globalizációja és a szekularizmus?

– A migránskérdés kezelése a politikum részéről különböző okok miatt másként történik. A politikusoknak a felelőssége, hogy kit engednek be egy ország területére és kit nem. Az ő felelőségük az, hogy milyen társadalmi berendez-

kedést engednek építeni, és az is, hogy a meglévőt hogyan szeretnék megváltoztatni. Erre négyévenként a polgárok a szavazataikkal adják a megértésüket vagy elutasításukat.

A politikusok sajnos nem látják, hogy a különböző vallású és kultúrájú embertömegeket nem lehet eggyé gyúrni. A tapasztalat is azt mutatja, nem működik. Ez

vezet ahhoz, hogy egyes országok vezetői úgy gondolják, bárkit beengedhetnek bármilyen számban – és egyúttal nem számít a nemzet, a nemzetiség –, ugyanakkor határok nélküli országokat szeretnének.

Somogyi Botond

(Folytatása az 5. oldalon)

Tanulságos igék

A gyolcsba öltözött férfi

„És kiáltott a gyolcsba öltözött férfinak, akinek a derekán íróeszköz volt. Azt mondta neki az Úr: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és tégy egy jelet minden férfi homlokára, aki sóhajt és nyög az utálatosságok miatt, amiket cselekszenek benne.” (Ez 9,3–4)

A próféta látja, miként jön el Isten ítélete Izrael népére és benne Jeruzsálem lakosaira. Rettenetes dolgok fognak bekövetkezni. A lakosság nagy részét megölik, köztük gyermekeket is. A próféta maga is meg van döbbenve, sokkolják azok az események, amiket megjövendöl. De e fejezetben van vigasztalás is. Még hozzá azok számára, akik félik az Urat. Az övéiről még az ítéletben is gondoskodik Isten.

Ezékiel a látomás állapotában van. Nemrég Isten őt látomásban Jeruzsálembe vitte és megmutatta neki a várost. És megmutatja neki az ítéletet, ami elkerülhetetlen. A próféta hét férfit lát. Ők egy kapun át közelednek a városhoz. Belépnek a templom területére, és megállnak az oltár mellett. Kezükből egy romboló eszköz, de az egyiknél nincs, aki középen áll. Két dolog feltűnő rajta: az egyik a ruházata. Gyolcsba van öltözve, ami a papok ruhája volt. A másik, hogy a fegyver helyett nála írószerszám van. Őt az Úr félrevonja és különös parancsot ad neki. Végig kell mennie a városon és meg kell keresnie az istenfélő embereket. Ha olyat talál, akkor annak hom-

lokára az írószerszámmal kereszt alakú jelet kell tennie. Ez azt hirdeti, az illetőt az Úr meg fogja oltalmazni. Milyen kedves gondoskodása ez Istennek. Mielőtt az ítélet elkövetkezne, az övéit biztonságba helyezi.

A gyolcsba öltözött férfi házról házra jár. Néha bemártja pecsétjét a tintatartóba, és jelet tesz emberek homlokára. Azoknak, akik helytelenítik a városban történő utálatosságokat. Nincsenek sokan, de vannak. És ez Isten csodája, az Ő hűségének jele, hogy megtartja övéit a legnagyobb romlottság idején is.

Ma is hasonló a helyzet, azt gondolnánk, hogy már senki sincs, aki félné az Urat, de íme sokan vannak. Milyen vigasztaló ez számunkra ma is. A hívő emberek kisebbségben vannak ugyan, az egyház szava egyre kevesebbet jelent a világban, de Isten ma is végzi munkáját, Jézus Krisztus gyülekezete ma is él.

Az istenfélő emberek elítélik a bálványimádást, az igazságtalanságot, az erőszakot és a csalást. Sóhajtozásuk mögött ott van az Isten iránti szeretet. És átélnek valamit Isten fájdalomából. A hívek ma is szenvednek akkor, amikor látják a bűnt, gonoszságot maguk körül. Amikor az édesanyák megölik szívük alatt magzataikat, amikor emberek önkézzükkel vetnek véget életüknek, amikor házasságok bomlanak fel, amikor a pénz lesz az egyetlen érték az emberek számára, amikor a templomok kiürülnek, és a kocsák megtelnek.

A kérdés az: fáj-e nekünk, ami körülöttünk zajlik? Harcolunk-e a bűn ellen, vagy már feladtuk a harcot? Kálvin szerint ha valaki kacagva nézi mindazt, ami a világban történik, annak semmi köze sincs Istenhez. A jeruzsálemi hívők példát mutatnak nekünk, és Istenhez kiáltanak.

Persze arra is vigyázni kell, ne vessük meg azokat, akik az utálatosságokat cselekszik. Ne tartsuk magunkat jobbakká náluk, mert a bűn bennünk is ott van éppúgy, mint bennük. A különbség csak az, hogy minket Isten kegyelme átforgalmaz, s ezért másképp látjuk a dolgokat. Mi is bűnösök vagyunk, de már nem élünk a bűnben.

Miután a gyolcsba öltözött férfi megpecsételi a bűn miatt sóhajtozókat, az Úr előhívja a hat felfegyverzett férfit. Nekik is végig kell menniük a városon, de úgy, hogy nem találko-

A halál ezt suttogta a fülébe: „A hajad egykor sűrű volt és fekete, most pedig gyér és fehér. Figyeld csak, ahogy a fejedet tartod: már alig hallasz. Közel kell állnod a tükörhöz, hogy tisztán lásd magad. Kezed, lábad reszket, és már meggörnyedve jársz... Bizony, igen sok követet küldtem hozzád éveken át. Sajnálom, hogy nem vagy kész az útra, de itt az ideje, hogy induljunk.” És a halál elragadta...

A halál hozzánk is elküldi követét, és ezáltal folyamatosan figyelmeztet földi életünk végének eljövételére. Fel vagyunk-e készülve a találkozásra? Ezért időszerű a Biblia tanítása: „Elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.” (Zsid 9,27) „Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.” (1Kor 15,26)

Bányai László

Bibliaolvasó kalauz

November

1.	V	Ám 1	1Tim 1,1–11
2.	H	Ám 2	1Tim 1,12–20
3.	K	Ám 3,1–8	1Tim 2,1–7
4.	Sze	Ám 3,9–15	1Tim 2,8–15
5.	Cs	Ám 4	1Tim 3,1–7
6.	P	Ám 5,1–9	1Tim 3,8–13
7.	Szo	Ám 5,10–27	1Tim 3,14–16
8.	V	Ám 6	1Tim 4,1–5
9.	H	Ám 7,1–9	1Tim 4,6–11
10.	K	Ám 7,10–17	1Tim 4,12–16
11.	Sze	Ám 8	1Tim 5,1–16
12.	Cs	Ám 9,1–10	1Tim 5,17–20
13.	P	Ám 9,11–15	1Tim 5,21–25
14.	Szo	Mik 1,1–7	1Tim 6,1–10
15.	V	Mik 1,8–16	1Tim 6,11–16
16.	H	Mik 2	1Tim 6,17–21
17.	K	Mik 3	2Tim 1,1–7
18.	Sze	Mik 4,1–8	2Tim 1,8–14
19.	Cs	Mik 4,9–14	2Tim 1,15–18
20.	P	Mik 5,1–5	2Tim 2,1–7
21.	Szo	Mik 5,6–14	2Tim 2,8–13
22.	V	Mik 6	2Tim 2,14–18
23.	H	Mik 7,1–6	2Tim 2,19–21
24.	K	Mik 7,7–20	2Tim 2,22–26
25.	Sze	Zak 1	2Tim 3,1–9
26.	Cs	Zak 2	2Tim 3,10–17
27.	P	Zak 3	2Tim 4,1–5
28.	Szo	Zak 4	2Tim 4,6–8
29.	V	Zak 5,1–4	2Tim 4,9–22
30.	H	Zak 5,5–11	Jak 1,1–8

hatnak a gyolcsba öltözöttel. Ők csak ott mehetnek végig, ahol a másik már a pecsételést elvégezte. Kálvin azt mondja erről az ígéről: a kegyelem megy az ítélet előtt. A fegyveres férfiak még csak nem is közeledhetnek azokhoz, akik meg vannak pecsételve. De a többieket meg kell ölniük.

Ezeket hallva megdöbbenünk. Miként adhatott Isten ilyen kegyetlen parancsot? Miért kell annyi embernek meghalnia? Ez az ige azonban világossá teszi azt, amit a káténk úgy tanít, hogy Isten nemcsak irgalmas, hanem igazságos is. Vele nem lehet játszani: türelmes, de ennek is van határa. Aki kegyelmét megveti, az haraggal találkozik.

A jel kereszt alakú volt, vagyis Jézus keresztjére, váltságshalálára mutat. Az fog megmenekülni az ítélettől, aki bűneivel Jézus keresztjéhez menekül. Ez az ige is Krisztushoz vezet minket, akikben egyedül van a mi üdvösségünk. Tegyük fel magunknak a kérdést: ha ez a gyolcsba öltözött férfi ma hozzánk jönne, ha a mi utcánkba térne, akkor bejönne-e hozzánk, hogy jelet tegyen a homlokunkra, vagy pedig elmenne a házunk mellett? A férfi most nem jár közöttünk, de egyszer mi is ott fogunk állni Isten ítélőszéke előtt. S akkor csak egyetlen kérdés marad: rajtunk lesz-e a jel? A keresztiségben Isten ezt a jelet már ránk is tette, csak épp higgyünk benne, és kegyelme ne legyen hiábavaló életünkben.

Lőrincz István

Túl hamar jöttél!

Régi tanmese szerint egy férfi szokatlan megegyezést kötött a halállal. Azt mondta „a vén kaszáznak”, hogy önként követi majd őt, ha eljön az idő. De csak egy feltétellel: ha a halál követet küld majd hozzá figyelmeztetésül.

Teltek a hónapok ... majd az évek. Egy zord téli estén a férfi számolgatta magában földi javait. A halál hirtelen betoppant szobájába, és megérintette a vállát. Az ember felriadt, és azt kiáltotta: „Túl hamar jöttél, és figyelmeztetés nélkül. Pedig egyezségünk volt.”

A halál így válaszolt: „Én azt nagyon is betartottam. Számtalan követet küldtem hozzád. Nézz csak a tükörbe, és felismered majd néhányukat.”

Az ember engedelmeskedett.

Isten segítsége időben jön

„És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba.”
(Lk 7,11–17)

A történetbeli időhatározó, a „másnap” által azt is látjuk, hogy az Úr érkezése, amiről Ady oly szívet gyönyörködtetően versel a lelkét roskadozva vivő ember számára, mindig csöndesen és váratlan módon történik. Az ember mindig gyors segítséget vár a maga nyomorúságában. Másfelől azonban attól tart, attól fél, hogy még igen hosszú ideig küzdenie kell gondjaival. Ez a „másnap” azonban azt jelzi, az Úr segítsége időben jön. Nem későn, nem megkésve. Olyankor, éppen akkor, amikor mindenki számára egyértelmű már: itt csak Ő segíthet. Amikor meghajol az ember a változhatatlan tény előtt, melybe ő maga képtelen beavatkozni, de ugyanakkor az Isten kezében bíz.

A naini temetési menet egyértelműen szemlélteti mindazt, amivel a ma embere is küzd, vagy inkább csak küszködik. Hiszen tagadhatom-e, hogy engem is megragad életem nyomorúsága, lassú elmúlása? Amikor számos, életemet uraló bűn lassú menetben hordoz ki e földi életből? Örömből, remélt boldogságból, boldogulá-

somból. Mígnem már a kapun kívül vagyok már, beláthatatlan mélységben. A modern kommunikációs eszközök és még annyi minden belénk neveltek a szolidaritás hiányát. Azt, hogy elég, ha látom a szörnyűséget, aztán kikapcsolom a tévét.

Isten azonban nem csupán tétlen szemlélője annak, ami engem ér. Az ősi bűneset máig ható, naponként ismétlődő következményének. Éppen ennek ellenében érkezik, jön, halad a naini úton is, majd a Via Dolorosán át, el egészen a Golgota keresztségéig. S engem is keres és megtalál, ki saját naini utamon lépkedek, lemondással, hittel vagy anélkül.

Életünk, nemzetünk gyásza ki tudja, mikor kezdődött? A másfél évszázados törökvészkor? Trianon lélek- és testszabdalo diktátuma által? Öntudatát, nyelvét, gerincét veszített, globalizált, agyamosott jelenében? Nem is az a kérdés már, mióta tart e gyász, hanem az, hogy nem akar véget érni. Hogy beleszédült tekintetünk sírunk fenekébe. Pedig az Úr érkezik. Miként jött a hitét vesztő, Bibliáját végső elkeseredésében széttepő Adynak is. Érkezett Nain síró népének, és érkezik számomra is, ki éppen most keresem a vele való találkozást. Ki azzal a parázsló hittel lobogok, hogy íme, az Isten felém is irányítja lépteit, szavait. Jön, és felemel elesett voltomból.

Fábián Tibor

Az irányt mutató Úr

Nemrég elhunyt egy ismerősöm. Régóta nem találkoztunk, ettől függetlenül tudtam róla, számon tartottam. Kitelepült külföldre, s nemrég jött a hír, hogy tragikus hirtelenséggel elhunyt. Hiába kérdezősködtek az ismerősök, senki nem merte megírni, mi történt pontosan, ezért rosszat sejttem. Sajnos a gyanúm beigazolódott.

Depressziós volt, élettársa pedig egy ázsiai vallásnak hódolt. Tudom, a más vallásokról a liberálisok által hangoztatott politikai korrektség, a másság tisztelete jegyében nem szabad „elhamarkodottan nyilatkozni”. Az már más kérdés, hogy a most tapasztalható migránsválság kapcsán bebizonyosodott: a másság túlzott tisztelete hosszú távon káros hatással van a keresztyén közösségekre. Éppen ezért megkockáztatom: ismerősöm engedte magát

befolyásolni és meggyőzni arról, hogy a betegségére felírt gyógyszereket ne vegye be. Rossz társaságba keveredett, depressziója kiújult: végzetes lett számára.

Ez is élő példa kell hogy legyen mindenki számára: legyünk résen, és – amennyire tőlünk telik – ne engedjük, hogy környezetünkben (ismerősök, barátok, rokonok körében) a különböző szekták és más vallások hatása érvényesüljön. Bármennyire is felvilágosult vagy inkább megvilágosult vallásnak is tartják magukat egyes irányzatok, látnunk kell: a világ keresztyén kontinensei a leghaladóbb szemléletűek. Mi ugyanis elismerjük Istent mint Mindenhatót, de a technika és az orvostudomány vívmányait – így a gyógyszereket – sem tekintjük ördöginek. Mint ahogy történik ez oly sok helyen, oly sok kultúra és vallás esetében.

Ha bármilyen depressziót, lehangoltságot észlelünk, ne csak az orvoshoz és a gyógyszer-

Újrakezdés

Róm 5,6

Fiatal volt, vidám, életerős és vagyonos család sarjaként tehető is. Tele zsebbel élvezni akarta az életet, és könnyelműen szórta a pénzét. Nem hatották meg szülei könnyei. A pillanatnyi örömeinek élt, semmi más nem érdekelt.

Egyik nap mulatságról hazafelé barát-nőjével a háta mögött lesodródott motorbiciklijével az útestről. A lány a helyszínen meghalt. A vizsgálat megállapította: a fiatalember megelőzőleg alkoholt fogyasztott. Nagyon sokat.

Sokáig súlyos sérülésekkel, öntudatlanul feküdt. A kórházban tért magához – ráadásul kettős értelemben. Nemcsak az öntudatát nyerte vissza, hanem a lelkiismeret is felébredt benne. Döbbenet ismerte fel: felelőtlen, önző élete miatt valaki az életével fizetett.

Feltette magának a kérdést: van-e kiút a marcangoló önvádból, van-e lehetőség az újrakezdésre? A rehabilitáció alatt egy másik fiatallal, egy ifjú Krisztus-hívővel találkozott. Addig csak amolyan papi beszédnek tartotta a Jézusról szóló tanítást. De akkor egy szintén súlyosan sérült, vele egykorú fiatal beszélt neki Jézusról, az Ő életéről, haláláról és fel-támadásáról. És arról, hogy azért van meg Jézusban az újrakezdés lehetősége, mert Ő magára vette azt a halálos ítéletet, amelyet az emberiség – és ebben benne van ő is – megérdemelt volna. „Miattam kettőnek is meg kellett halnia, hogy végre magamhoz térjek” – vonta le megrendülten a következtetést.

Jézus érted is meghalt. Mindegy, milyen életet éltél eddig. Ha bűneidet belátod és megbánod, ha elfogadod Krisztus helyettes áldozatát, megmenekülsz. Új életet kezd-hetsz. Tisztán, szabadon.

Vajon mit kezdesz vele?

Veress László

részhez forduljunk, hanem lelki társunkhoz és/vagy a lelki pásztorhoz. De legfőképp imádkozunk az Úrhoz, aki – higgyük és reméljük – meghallgatja könyörgésünk szavát, és irányt mutat a legnehezebb megpróbáltatások idején is.

Somogyi Botond

Sürgött restitúció. A kommunista rendszer által elkobzott egyházi ingatlanok visszaszolgáltatását sürgette a négy erdélyi magyar történelmi egyház hét püspöke egy bukaresti konferencián, amelyre a sajtót, az európai uniós országok, valamint az Egyesült Államok, Kanada és Svájc nagykövetségének képviselőit hívták meg. Az eseményen elhangzott: az erdélyi magyar történelmi egyházak 2500 ingatlanjukat igényelték vissza a román államtól, s ezek mintegy felét kapták vissza. A tanácskozást kezdeményező **Kató Béla** püspök rámutatott: Románia nem jószántából, hanem a NATO- és európai uniós csatlakozása érdekében fogadta el a jóvátételi törvényeket, de most adminisztratív eszközökkel, a köztisztviselők

megfélemlítésével hátráltatja a visszaszolgáltatást. Kifejtette: a sepsiszentgyörgyi Mikó Imre Kollégium visszaállamosítását elrendelő büntetőper óta a törvények alkalmazásával megbízott tisztségviselők félnek az egyházak javára dönteni. A püspök sérelmezte, hogy a restitúciót szándékosan összemossák a korrupciós ügyekkel, és ezzel erkölcsileg is megbélyegzik a kisebbségi egyházak jogos követeléseit.

Fotó: Kiss Gábor

A lélek halhatatlanságáról

(Folytatás az 1. oldalról)

Ha az agy működése leáll, a lélek működése is megszűnik. Ez a gondolkodásmód egyre jobban elterjedt a múlt században, és ma már szinte ez az általánosan elfogadott tudományos álláspont is. A materialista gondolkodásmód szerint nemcsak hogy felesleges, de egyenesen nevetséges a gyertyagyújtás, illetve az elhunytakra való emlékezés. Az eltávozottak már megszűntek létezni, és sírjuk is csupán az emberi szervezet porladó maradványait foglalja magába.

Voltak olyan tudósok, akiket soha nem elégtett ki ez a fajta életszemlélet, ezért fáradhatatlanul kutatták a lélek létezésének bizonyítékait. Alejandro Gonzalez Inarritu *21 gramm* című filmje szerint minden ember pontosan ennyit veszít testsúlyából a halála pillanatában. A tudósokat is régóta foglalkoztatja ez a jelenség.

A lélek súlya

A 21 gramm-elméletet először egy amerikai orvos, Duncan MacDougall állította fel a huszadik század elején. Karrierjét a lélek jelenlétének bizonyítására áldozta. Elgondolása szerint, amennyiben az embereknek valóban van lelkük, az valamilyen anyag formájában van jelen a testben, és ezért tömeggel is kell rendelkeznie. 1907-ben kezdte el kísérleteit. Egy kórházi ágyat úgy alakított át, hogy az mérlegként működjön, majd halálos betegeket helyezett rá utolsó óráikban. MacDougall kísérletének eredményeit azóta már sokan megtámadták, és továbbra sem fogadják el a lélek kézzelfogható jelenlétét az emberi testben. „Komolytalanok ezek a vizsgálatok, hiányzik belőlük a tudományos alaposság” – mondja Robert Stern, aki szerint az elhunytak teste idővel rengeteg súlyt ad le. A lizoszómáknak nevezett sejtszervecskékben lévő enzimek a szövetek anyagait gázokká és folyadékokká alakítják.

Akik visszatértek

A halálközeli élmények csupán fél évszázada kezdtek el nagyobb mértékben szaporodni. A 60-as években terjedtek el azok a technikák, melyek segítségével az orvosok fel tudtak éleszteni szívleállást szenvedő személyeket. Ezek az orvosok anélkül, hogy tudták volna, a megmentésre tett erőfeszítéseikkel létrehozták a földöntúli utazók új nemzetségét: olyan embereket, akik bepillantottak a függöny mögé, majd visszatértek, hogy mesélhessenek róla. A tudósok nagy részét azonban még e jelenségek sem győzték meg. Szerintük ezek a halálközeli élmények is egyszerűen olyan agyi funkciókkal magyarázhatók, amelyek hallucinációt idéznek elő a betegeknél.

Dr. Eben Alexander idegsebész is ezen tudósok közé tartozott. Tudta, a halálközeli élmény létező jelenség, de úgy gondolta, csupán a trauma által megviselt idegpályák terméke. Egy nap viszont az ő agyát is megtámadta egy

ritka betegség. A homloklebenye, amely az érzelmekért és gondolatokért felelős, teljesen leállt. Dr. Alexander hét napig kómában feküdt, majd amikor az orvosai feladták a reményt, egyszer csak kinyitotta a szemét, és visszatért az életbe.

A túlvilágon tett élményeiről *A mennyország létezik* című könyvében számol be. Ebben az idegsebész megdöbbentő őszinteséggel tesz vallomást arról, miként bizonyosodott meg a túlvilág létezéséről, amit vallásos neveltetése ellenére soha nem tudott igazán elfogadni. Tudós ember lévén pontosan tudja, hogy milyen kérdésekre kell választ adnia annak érdekében, hogy a szkeptikusok kételyeit is eloszlathassa. Azzal is tisztában van azonban, hogy a túlvilági élet elsősorban hit kérdése, ezért akik makacsul ragaszkodnak a materialista világszemléletükhöz, azokat az sem győzi meg az igazság felől, ha valaki visszatér a halottak közül.

Mit mond a hitvallásunk?

A lélek s a lélek halhatatlansága a görög filozófiából került a keresztyén életszemléletbe. Az Újszövetség nem ismeri a tetem (*szarksz*) feltámadását, hanem csak a *szóma* (az én, az egyéniség, a személyiség) feltámadását. Amikor az Apostoli Hitvallást mondjuk, a test feltámadásán az utóbbit értjük.

Hasonló kompromisszum van szavaink és azok értelme között a lélek halhatatlanságával kapcsolatban. A római és a görögkeleti vallás ragaszkodik a lélek halhatatlanságának a dogmájához. Ha protestáns ember mondja ezt, így kell felvilágosítani: igen, ezt mondja a mi hitvallásunk is, hogy mi magunk *az élet után azonnal, a halálból egyenesen* Krisztushoz költözünk – mondja dr. Juhász Tamás teológiai tanár. Ezek szerint a lélek nem halhatatlan, de a halál pillanatában azonnal feltámad, és Krisztushoz vitetik (Heidelbergi Káté, 51. kérdés).

Az okkultizmus és a Biblia

A lélek halhatatlanságának hitén alapszának azok a hiedelmek, amelyek megpróbálják

felvenni az elhunytakkal a kapcsolatot. Az asztaltáncoltatás Amerikában terjedt el a múlt században, és rövid időn belül Európában is népszerűvé vált. A szellemidéző szeánszon részt vevők az asztallapra helyezik a tenyerüket, és kérdéseket tesznek fel az elhunyt személynek, aki kopogással válaszol a feltett kérdésekre. Az asztaltáncoltatás mellett még számos népi praktika teszi lehetővé, hogy felvegyük a kapcsolatot az elhunytakkal.

Bármennyire nevetségesnek tekintjük ma a szellemidézéssel kapcsolatos szokásokat, sajnos az okkult jelenségek térhódításának reneszánszát éljük napjainkban is. A kereskedelmi csatornák adásaiban rengeteg spiritizista jellegű műsorral találkozunk, ahol különböző praktikák segítségével veheti fel a tévénéző a kapcsolatot a szellemvilággal. Ebben segítségére sietnek a fura, néha egyenesen nevetséges nevű látnokokkal.

A Szentírás nem tagadja azt a tényt, hogy az ember felveheti a kapcsolatot elhunyt személyekkel, de egyenesen tiltja azt. Saul, Izráel királya végső elkeseredésében egy halottidéző asszonyhoz fordult, aki megidézi neki Sámuel szellemét. A kétségbeesett király azonban e tétivel még inkább növelte bűneit, és magára vonta Isten haragját. A Biblia tiltja a halottakkal való érintkezés minden egyes formáját. Isten az ő kijelentésében mindent kinyilatkoztatott, amit tudunk kell az örök életről. Akinek ez nem elég, az maga is csak súlyosbítja a helyzetét, amennyiben máshol próbál válaszokat kapni a kérdéseire.

Higgyünk az Írásnak

Ha úgy érezzük, a fentiek alapján még mindig bizonytalanságban vagyunk a lélek halhatatlanságával kapcsolatban, az azért van, mert a kézzelfogható bizonyítékok sem alkalmas eszközök arra, hogy meggyőzzenek minket a túlvilági élet létezéséről. A halálközeli élményt átélt idegsebész nehezen tudta elfogadtatni orvostársaival, hogy amit átélt, az nem csupán hallucináció és álom volt. A gépek egyáltalán nem jeleztek nála agyi működést, a mély kómában szó sem lehetett bármiféle agyi aktivitásról. Mindezek ellenére, aki nem akarja elfogadni a túlvilág létezését, ez sem számít megfelelő bizonyítéknak.

Jézus Krisztus szerint nem lehet meggyőzni senkit a mennyország létezéséről, ha nem hittel közelít a kérdéshez. A gazdag ember és a szegény Lázár példázata veti fel a túlvilági élet kérdését. Miután a gazdag a pokolra jut, azt szeretné, ha Lázár (aki Ábrahám kebelén nyugszik) visszatérne az élők közé, és meggyőzné az ő rokonait afelől, hogy van örök élet, és higgyenek Istenben, nehogy ők is pokolra jussanak. Jézus azt válaszolja: van Mózesük és vannak prófétáik, higgyenek azoknak. A gazdag ember azonban meg van győződve afelől, hogy ha valaki a halottak közül tér vissza, sokkal inkább hinnének neki. Jézus Krisztus válasza elgondolkodtató, és egyben figyelemztetésként is értelmezhető: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (Lk 16,31).

Európa az önzésébe pusztul bele

(Folytatás az 1. oldalról)

Olyanokat, ahol minden egybefolyik, mindenki egyforma, csak a pénz és a gazdasági szabályok irányítanak mindent.

– A pénz mozgatja akkor az egész konfliktust?

– Igen. Ma már alig lehet olyan országot találni a világon, ahol a globális tőke ne lenne jelen. A kulturált keresztyén világ hedonista életmódja miatt a vesztébe rohan.

– Mi az egyház feladata?

– Az, hogy mindig egy adott helyzetben az evangélium tanítása szerint járjon el. Nem az egyház feladata megállapítani, ki jöhet be egy országba, és ki nem. Ha viszont már bejött, akkor a hozzájuk való viszonyulásban a keresztyén értékeknek kell érvényesülniük. Az együttélésnek a szabályai is e paraméterek szerint kell hogy történjenek.

– Az európai elit jelentős része (beleértve nemcsak a politikusokat, hanem a média nagy részét, intézmények vezetőit és több egyházi elöljárót is) a sokak szerint már megbukott multikultit, befogadást, toleranciát szajkózza akkor, amikor nyilvánvaló, hogy a muzulmán közösségek Európa-szerte nem tudnak, nem is akarnak integrálódni. Ezzel a politikai diskurzussal a vezetők homlokegyenest mást képviselnek, mint az európai lakosság. Vajon miért teszik ezt? Nem akarják beismerni, hogy az évtizedeken keresztül szajkózott ún. „másság elfogadása” megbukott?

– Hangsúlyozom, a politikum felelőssége óriási. Hogy egy éppen hatalmon levő párt miként értékeli a migránskérdést, több tényezőtől is függ. Egyes helyeken választások következnek, és úgy mérik fel, hogy az engedékeny hozzáállás a migrációhoz szavazatokat hozhat, máshol éppen fordítva gondolkodnak. Sajnos, hogy ez a rendkívül komoly kérdés is sok országban a hatalomért való harc eszközévé vált. A bevándorlók és menekülők kérdését nem négyéves ciklusokban kellene látni. Ilyen szempontból valóban eltérően nyilatkoznak egyes országok.

Az európai közvélemény természetesen másképp érez, ezen nem csodálkozhatunk. Az emberek ugyanis nem a politikai érdekek szerint gondolkodnak, hanem látják, hogy a túlzott összekeveredést szorgalmazó politika végül olyan küzdelemmé válhat, amelyben valaki mégis alul fog maradni. Ennek számtalan példáját látjuk és érezzük itt, Erdélyben is.

Az is fontos, melyik vallás lesz az uralkodó, mert folyamatosan csak a százalékokat számíthatjuk. Ha egy országban ugyanis valakik létszámfölénybe kerülnek, ami eddig nem történt meg, nyilván hogy a másik fél háttérbe szorul. Az emberek józan esze azt mondatja: szeretnék

megőrizni azt, amit évtizedek vagy évszázadok óta kiharcoltak és megteremtettek maguknak. És azt nem kívánják felhígítani vagy megosztani másokkal.

– A napóleoni időktől kezdve Európának 40-60 évente az egész kontinensre kiterjedő háborúkkal kellett szembenéznie. Elképzelhetőnek tartja, hogy megint egy ilyen helyzet felé sodródhatunk?

– A nagytőke jelenléte bizonyos fokig megvédi a világot a totális háborútól, ellen-

Európába folyamatosan özönlenek a bevándorlók. Sokan az autópályán gyalog indulnak el Nyugat felé egy jobb élet reményében

kező esetben ugyanis a nagytőkések mindent elveszítenének. A regionális háborúk viszont tovább folytatódhatnak, mert ott csapnak össze az érdekek. Egy bizonyos területen kipróbálják az erejüket az egymással szemben álló nagyhatalmak.

Ugyanakkor úgy vélem: az a szűk réteg, amely a pénz és a nagytőke felett uralkodik, nem érdekelt abban, hogy Európa a háború felé sodródjék. Hiszen kis túlzással minden helyen az ő gyáraikat érnék a bombák... Tehát a globális pénzpiac és az Unió létrejötté egy ideig minden bizonnyal óvni fogja környezetünket.

– A modern népvándorlás viszont folytatódhat...

– Nagy veszélyt látok abban, hogy a harmadik világban azzal, hogy mindenkinek legalább egy marék rizs biztosított, valamint a védőoltásoknak köszönhetően a lakosság óriási léptékben nő. Ezt a tömeget a nyugati civilizáció és érdekszféra megtanítja, hogy ő is többre vágyakozzon azért, hogy eladhassa számukra is az általa birtokolt és megtermelt javakat. Így természetesen, ha odahaza ez nem biztosított, akkor elindul afelé, ahol ez reményei szerint biztosítva lesz számára. Nyilván csak akkor indulnak el, ha biztosak abban, hogy az európai kontinens védtelen velük szemben különböző okok miatt. Hiszen az európai kultúrába nem illik bele, hogy valakit, aki be akar jönni: lelőnek vagy börtönbe zárnak.

Amikor a romák elindultak a nyugati országok városaiban, az ottani emberek leeresztett kézzel megadóan álltak, semmi reakciójuk, stratégiájuk, válaszuk nem volt. Nem tudják elképzelni, hogy van egy másik világ és kultúra, ahol az életben maradásért folytatott harcban más felfogás és szabályok működnek.

Mindaz, ami a mostani világban történik, a nyugati ember naivsága és bűne is egyben. És most, az utolsó órában sem látom, hogy más-képp viszonyulna a kérdéshez.

– Elhangzott a bűn szó. Ha más dimenzióban tekintünk a kérdéskörre, lehet-e úgy fogalmazni, hogy Isten – az egyiptomi és babiloni fogsággal való párhuzamot tekintve – próbára teszi az Ő népét, és megbünteti azt az Európát, amely elfordult tőle?

– Ki mint vet, úgy arat – tanítja a Szentírás. Évtizedek óta világossá vált, hogy a nyugati keresztyén világ súlyos értékvesztésben van. Ez azzal kezdődött, hogy nem vállalta a személyes áldozathozatalt a nyugati ember. Minden közösség csak úgy maradhat meg, hogy folytonosan megújul. Egyszóval vállalja a gyermeket, hiszen fiatalok nélkül nincs folytatás, és csakis ők azok, akik képesek fenntartani egy adott, már kialakult életszínvonalat. A nyugati ember önzően úgy gondolja, hogy személyesen nem kell áldozatot hozzon, és az

eddig megtermelt tőkével sikerül majd egy elöregedő társadalmat is tovább működtetni. Így tehát fiatal embert vásárol a piacon. Az EU-s csatlakozás után a kelet-európai országokból csábították el a fiatalokat, de ez a piac lassan elfogyott, mert ha egyebet nem is, azt már mi is megtanultuk a Nyugattól, hogy nem kell a gyermek, nem kell az áldozathozatal. Így most a harmadik világ országaiból próbálja beszerezni a hiányzó ifjúságot Európa abban a reményben, hogy ha ezeket integrálja, akkor ez a fajta hedonista életmód, amit most él, tovább folytatódhat. Mára azonban világos, hogy míg a kelet-európai bevándorlók hamar elhagyták nyelvüket, szokásukat és a befogadó ország többségi társadalmába beolvadtak, addig a harmadik világból jövő tömegekkel ezt már nem lehet megtenni. Ők külön világot akarnak maguknak felépíteni sajátos törvényeik, vallásos szokásaik alapján. Így az ifjú munkaerő-vásár csak árukapszolással egyben történhet, adom a fiatal munkaerőmet, de nem adom a vallási, kulturális identitásomat. Ebből pedig súlyos problémák adódtak mindenütt, ahol ezek a kultúrák mesterséges úton kavartak össze. A csendet és a békét az jelentené, ha azonos nyelvű, szokású, értékrendű, vallású emberek együtt maradnának, természetesen kapcsolatot tartva más kultúrájú népekkel. Európa az önzésébe pusztul bele, mert többé már nem az áldozathozatal a fő életformája, hanem az élvezet.

Értékes kövek, érző lelkek – megmaradás Kidében

(Folytatás az 1. oldalról)

Minden Erdélyben élő gyülekezeti tagot érdemes lett volna elhozni erre az ünnepségre – gondoltam magamban akkor, amikor hazafelé poroszkáltam a Kolozsvártól nem messze fekvő Kidéből, ahol a helyi Árpád-kori templom felújítása alkalmából tartottak hálaadó ünnepséget.

– A falu – amely a Borsa völgyének egy eldugott csücskében fekszik – alig 150 lelkes, fiatalok sajnos kevesen vannak. Iskola sem működik a településen, ahova elég nehéz kijutni, hiszen aszfaltozott műútról csak álmodoznak az emberek. A faluban levő 14 gyerek a közelben fekvő választói Kallós Alapítvány által működtetett iskolában és a kolozsvári kollégiumban tanul. Szüleik többnyire városban laknak, hiszen a faluban nehéz a megélhetés, csupán egy-két gazda tudja magát fenntartani, a többi munkaképes fiatal külföldre távozott – meséli **Nagy Tibor** lelkipásztor.

A maroknyi gyülekezet azonban nagyon lelkes. Ez látszik **Beke Sándoron** is, akivel az istentisztelet előtt elegyedem szóba. Büszkén meséli, mind a négy gyermeke a városban vagy környékén dolgozik, s felcsillan a szeme, amikor a fiatal lelkipásztorról kérdezem. – Amióta itt van nálunk, nagyon sok minden történt. Még egyesületünk is van, amelynek birtokában van ez a mikrobusz – mutat az 1975-től presbiteri tisztséget betöltő Sanyi bácsi az udvarról éppen kigördülő autóra.

Megújuló épületek

A gyülekezetnek valóban van miért örülnie: a 2008-ban a településre került Nagy Tibor lelkipásztor idejében sok minden történt. Közös erővel – valamint Szabó Edit gondnoknő és férje hathatós segítségével – gyülekezeti termet, a

kántori lakás átalakításával pedig vendégszobát alakítottak ki, így az eklézsia szerény jövedelemre is szert tesz. Az Árpád-kori templom felújítása 2011-ben kezdődött a tervek elkészítésével. A munkálatok csupán 2013-ban indultak el, de a lepusztult állapotban levő, kívül-belül megújuló hajlék mellett rendbe tették a szomszédos csomafajai templomot is. Az előbb említett egyesületet a nem egyházi, de magyar érdekeltségű ingatlanok visszaigénylése és különböző pályázatok miatt hozták létre. Ennek a nevében van a faluban például a szalmafedeles tájház, amelyet a munkálatok során ugyancsak

felújítottak. Ezzel párhuzamosan pedig renoválták a kidei felekezeti iskola régi épületét is, amely – Nagy Tibor elmondása szerint – később a konyha szerepét fogja betölteni, ugyanakkor vendégházat is álmodtak belőle.

Az ünnepi hálaadó istentiszteletre bel- és külföldi vendégek egyaránt érkeztek.

A kegyelem nem a törtetőké

Kató Béla püspök a 100. zsolttár alapján hirdette az Igét. Elmondta, az épületeket 20-30 vagy 50 évenként fel kell újítani, meg kell teremteni az igehirdetés külső feltételeit. Egy ilyen munka pedig a gyülekezet számára egy-egy próbatétel jelent. De amikor kész van, ujjongás, hála és öröm járja át a lelkeket. Ezért ebben az esetben könnyű megérteni a zsolttárirót. Ám azt tudnunk kell, hogy a zsolttáros azt szeretné, ne csak egy napra költözön hála a mi szívünkbe, hanem egész életünkben hálaival adózzunk az Úrnak. „Isten megkérdezi tőlünk, találunk-e örömet a mi életünkben? Tudunk-e minden kö-

rülmények között hálát adni? Egyértelmű, hogy nem. Azt állítják sokan, hogy csak akarni kell, és minden meglesz. De a hívó ember érzi és tudja, hogy az akaratnak, a kitartásnak és a munkának párosulnia kell Isten kegyelmével. Szem előtt kell tartanunk, hogy ő alkotott, az övé vagyunk. Ezzel a tudattal kell élnünk nap mint nap, és éreznünk, hogy a kegyelme nem a törtetőké és az akarnokoké” – hangsúlyozta a püspök. Kató Béla szerint aki templomot újít fel, nemcsak a múltra, hanem a jövőre is gondol. Arra, hogy a következő nemzedékek is otthonra találjanak benne. „Reméljük, hogy a világ divatja megfordul, és az emberek újból a meghitt nyugodtságra vágyakoznak majd – Isten közelében” – zárta az igehirdetést a püspök.

A munkának eredménye van

Dr. **Bibza Gábor** kolozsvári esperes köszöntőjében elmondta: egy éven belül másodszor jár a gyülekezetben, hiszen a tavalyi vizitáció alkalmával látogatta meg a kideieket. „Jó visszatérni a településre, mert látjuk, hogy eredménye van a munkának” – dicsérte a gyülekezetet az esperes.

Nagy Tibornak a templomépítésről szóló vetített képes beszámolóját követően **Tóth Árpád** főjegyző, egykori kidei lelkipásztor köszöntötte a nemeskidei gyülekezetet. „Nemhiába maradt meg ez a megnevezés, hiszen ti a régi Szolnok-Doboka vármegye őrzőinek leszármazottai vagytok, akik mindig egyenes gerinccel jártok szerte a világban” – fogalmazott Tóth Árpád, aki a közösséget az erdélyi egyház gyöngyszemének nevezte.

Solymosi Zsolt unitárius lelkipásztor a faluban élő négy felekezet közötti harmonikus együttélés fontosságát emelte ki, aki nemcsak a kidei kövek páratlan szépségéről emlékezett meg, hanem a kidei lélekről is elismerően beszélt. **Csoma Botond** Kolozs megyei RMDSZ-elnök, valamint a dordrecht holland testvérgyülekezet képviselőjének üdvözlőbeszéde után a kolozsvári kollégium kórusának zenés-verses ünnepi műsorát hallgattuk meg, ezt pedig szeretetvendégség követte, amelyen a kolozsvári kollégium Szász Domokos-szakiskolájának növendékei jeleskedtek.

A sokak által emlegetett ökümenia a faluban valóban működik, hiszen a településen négy templom és egy imaház áll, az emberek pedig közösen álltak hozzá a munkához. Mintegy 40 ezer lej gyűlt össze adományokból, és a hívek sokat közmunkáztak is – mondja Nagy Tibor, aki szerint a kidei 150 lelkes gyülekezet az egyetlen magyar többségű közösség a Szamos-hátságban e részén. Fontos lenne a közösséget minél jobban támogatni, hogy később ez a mag jelentse a támogatást azoknak a szomszédos településeknek, ahol a demográfiai adatok alapján tíz-húsz év múlva alig lesznek magyarok.

Somogyi Botond

Az élet istentisztelete a hétköznapokon zajlik

Generális vizitáció Kajántón

A nyári szünet után ősszel újból elkezdődtek a generális vizitációk. Ezúttal a bizottság a Kolozsvar környéki egyházmegyéek gyülekezeteit látogatta meg, elsőként a kajántói egyházköz-ség életébe tekintett be.

Móra László lelkipásztor áhítata után a bizottság egy része a fejrđi szórványegyház-községbe látogatott el, ahol már csak nyolc református él, egy hónapban egyszer tartanak istentiszteletet a parókián, hiszen a templom romos állapotban van. Egy elhagyott dombon fekszik, a templomban lévő terítők arról árulkodnak, hogy az 1950-es években még élet volt a gyülekezetben, ebben az időszakban még a szószékre és a padokra terítőket készítettek a gyülekezeti tagok. A terítőkön kívül azonban alig emlékeztet már valami arra, hogy fél évszázaddal ezelőtt itt még élet volt. A templom falai omladoznak, az orgona sípjai a karzaton hevernek összetörve. A néhány megjelent gyülekezeti taggal és az elszármazottakkal, akik erre az alkalomra hazajöttek, Kató Béla püspök imádkozott, imájában arra kérve Istent, adjon jövőt e gyülekezetnek.

A fejrđi látogatás után a bizottság a kajántói polgármesteri hivatalba látogatott, majd a fiatalokkal találkozott. A püspök főleg arról kérdezte az ifiseket, hogyan élik meg a közösséget a faluban, mennyire vannak jelen a falu életében. A püspök hangsúlyozta, a kajántói közösségnek befogadónak kell lennie, hiszen a település valószínűleg a közeljövőben nőni fog, mivel Kolozsvarról sokan fognak ideköltözni.

A nőszövetséggel való találkozáson az asszonyokkal arról beszélgettek a bizottság tagjai, hogy az örökséget át kell adni a fiatalabb nem-

zedéknek. A szövetség részéről megfogalmazódott: jó lenne, ha valaki az élükre állna, hiszen ők szeretnek a nőszövetség régiós konferenciáira és az országos találkozókra is eljárni. A püspök bátorította az asszonyokat, hogy a közeljövőben a diakóniai munkát is szervezzék meg, hiszen erre is egyre nagyobb szükség lesz. A nőszövetséggel való találkozás után a bizottság a konfirmandusokkal is beszélgetett. A különböző hitéleti kérdések mellett Kató Béla püspök

A fejrđi templomban Kató Béla püspök együtt imádkozott a hívekkel

a vegyes házasságok kérdéséről is beszélt a fiatalokkal, akik megnyugtató válaszokat adtak a bizottságnak, életüket ugyanis helyben, vegyes házasságok nélkül képzelik el.

Az ünnepi istentiszteleten Szegedi László egyházkerületi missziói előadó hirdette az Igét a 14. zsoltár alapján, majd Kató Béla püspök az 1Kor 11,28 alapján köszöntötte a gyülekezetet. „Örülünk annak, hogy ez a gyülekezet ráébredt, hogy ő maga önmagának a legfőbb vizsgálója, és erről kell neki folyamatosan tanúságot tennie.

Amikor Kajántót választottam, elsősorban a kíváncsiság döntött bennem, hiszen sosem jártam a településen. Itt 360 református ember él, és próbálja minden lehetőségével megtartani az ősi hitet, nyelvét, kultúráját. Úgy érzem, e gyülekezetnek van jövője. Azoknak a gyülekezeteknek és falvaknak, amelyeknek nincs élő kapcsolatuk a városokkal, sajnos veszélybe kerül az életük” – mondta a püspök, utalva arra, hogy a falvakban ma már az ifjúság nem lát jövőt, ezért gyakran elmennek távolabbra. Kató Béla elmondta, az adatok szerint az elmúlt 10-20 esztendőben nem változott a lélekszám, ami azért is érdekes, mert gyakran azt tapasztalják, ennyi idő alatt egy

gyülekezet lélekszáma feleződik. A püspök a fejrđi példát is felhozta, ahol az elszigeteltség miatt kiürült a település. Ahhoz, hogy valahol megmaradjon az élet, közösségre van szükség. Az egyház pedig lehetőséget nyújt a közösség megélésére, egy fontos intézmény a település életében.

„Mindannyian, akik vezetők vagyunk, fel kell ismernünk, egy közösség életében sokféle módon kell jelen lennünk. Itt van igehirdetés, ez az alap. Viszont azon alkalmakból, amelyeken együtt lehet az ember, több is lehet, és ezt a gyülekezet tagjai is megfogalmazták. A református lelkipásztor nemcsak a templomban szolgál, hanem az élet minden területén ott kell lennie, egy közösség motorjának kell lennie. A templomi szolgálton kívül az élet istentisztelete a hétköznapokon zajlik” – mondta Kató Béla. A püspök szerint a kajántói közösségnek törekednie kell, hogy más gyülekezetekkel együtt élje meg a hitét. Isten tud olyan lehetőségeket adni, amelyeket az ember elérhetetlennek tart. Az egész egyházmegye lelkészi kara és az egyházkerület vezetősége azért jelent meg az istentiszteleten, hogy azt éljék meg együtt, hogy erősek, hogy egy nagy közösség tagjai. Kató Béla arról is biztosította a kajántói gyülekezetet, hogy mindig számíthatnak az egyházkerület segítségére.

Szegedi László generális direktor a lelki életre vonatkozóan elmondta, 10 és 20 éves távlatban szokta a gyülekezet életét vizsgálni. Kajántón fordított migráció tapasztalható, ez a gyülekezet nagy lehetősége is egyben. Ám két aggasztó adatra is felhívta a figyelmet: míg 1994-ben alig 11-en voltak, akik nem voltak házasok, ma már több mint 40 ember van, aki 30 éven felüli, és nem él házasságban. A másik szomorú adat: a 26 vallásórás korú gyerek közül csak haton járnak gyülekezeti vallásóra-ra. A generális direktor szerint meg kell találni az alkalmat, hogy a gyerekek is részt vegyenek a gyülekezet életében. Ellenkező esetben nem lesz kapcsolódási pontjuk, amikor majd elkezdenek konfirmációi felkészítőre járni. Szegedi László felszólalásában azt is felajánlotta a közösség polgármesterének, hogy a könyvtárnak magyar nyelvű könyveket adományoz. Az előljáró pedig arra tett ígéretet, hogy az önkormányzat nemcsak ortodox, hanem református parókiát is épít.

Foto: Kiss Gábor

Kiss Gábor

Hírek – Események

• **Dél-Erdélyi Régiós Nőszövetségi Találkozót** szerveztek Búzásbocsárdon, ahova a brassói, hunyadi és nagyenyedi egyházmegye asszonyai gyűltek össze. **Gudor Botond** nagyenyedi esperes áhítatát követően előadást tartott **László Judit** zenetanárnő Székelyudvarhelyről a *Psalmus Hungaricus* zsoltárról, majd **Bartos Károly** komollói lelkipásztor előadását hallgattuk, aki a férfilelek sajátosságairól beszélt férfi szemmel. (Boros Erzsébet)

• **Kántortovábbképző Kolozsváron.** Négy-napos regionális kántortovábbképző tanfolyamot szervezett az Erdélyi Református Egyházkerület a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központban. A kolozsvári, tordai, dési, kalotaszegi és hunyadi egyházmegyéből érkezett résztvevők új ismeretekkel gazdagodhattak az egyházi ének, orgonajáték, hangképzés, karvezetés, organológia (orgonaismeret), zeneelmélet, szolfézs, himnológia szakterületén. Az első ilyen jellegű továbbképzőt tavaly novemberben tartottuk Illyefalván, és tervezzük 2016 őszére a Marosvásárhely központú továbbképzőt. Kiemelten fontosnak tartjuk, hogy a kántorok zenei felkészültsége magas fokú, az istentiszteleten elhangzó ének, zene pedig méltó legyen Isten dicsőítésére. (Dr. Péter Éva)

• **Közép-Erdélyi Régiós Nőszövetségi Konferenciának** adott otthont Magyaró, ahol a küküllői, marosi, maros-mezőségi és görgényi egyházmegyéből mintegy 450 asszony volt jelen. **Buzogányiné Kovács Emese** igehirdetését

követően **Lengyelne Püsök Sarolta** lelkész-nő tartott előadást. „Modern életet élő emberek vagyunk, amelyben divat az agyimosás, szellemidézés stb., s egyetlen fegyverünk ezek ellen, ha beszélünk róluk” – mondta az előadó. A családban dől el, hogy a következő nemzedék hova fog járni lelki feltöltődésre, hol keres közösséget az elszigetelődés félelmeiben.

El kell határolódnunk a kétes vallási törekvésektől, mert a média minden formája ontja ránk a horoszkópot, tévitanítók, bűbajosok praktikáit, és ezek még híveink figyelmét is elfordítják a tiszta forrástól – hangzott el a konferencián. (Takács Malvin)

Megújult a szamosköblösi templom és parókia

Saját alapokból és külföldi segítséggel sikerült megújítani a szamosköblösi templomot és parókiát. A 40 fős szórványközösség temploma évekkal ezelőtt olyan rossz állapotban volt, hogy a tetőn ki lehetett látni, ma már azonban a hajlék teljes pompájában várja a híveket.

A hálaadó istentiszteleten Szegedi László missziói előadó a 2Kir 6,8–16 versei alapján hirdette az Igét. **Tőkés Ferenc** kendilónai lelkipásztor elmondta, ismét megtapasztalták, hogy nagy Úr az Isten, aki nem hagyja magára a gyülekezetet. A szórványban sokszor van ok a csüggedésre: amikor az emberi logika szerint a jövőre néznek. Isten mégsem hagyta magára a közösséget. Az, hogy e 40 lelkes közösségben megújult a templom és a már pusztulásra ítélt parókia, az nem az emberek érdeme, hanem Isten kegyelme. A templom részleges és a parókia teljes felújítását az amerikai Fabó István Alapítvány támogatta, a templom javítását Hatházi Levente köblösi születésű vállalkozó

vállalta fel. A lelkipásztor köszönetet mondott Szalontai Réka köblösi gondnoknak, aki óriási részt vállalt a munkálatok levezetésében, megszervezésében, valamint több gyülekezeti tagnak, akik adományaikkal hozzájárultak a munkálatokhoz.

Bányai Csaba esperes köszöntőbeszédében elmondta: 15 éve jár a településre, ahol Terebesi Laci bácsi, az akkori gondnok a bibliaolvasó embereket gyakran megszegyenítette a hitével és cselekedeteivel. „Annak kell hálát adnunk, akinek szolgálunk. Én mégis meg akarom köszönni, hogy Isten ilyen szolgáltatást rendelt ide, aki, ha kellett, Igét hirdetett, temetett, imádkozott, vigasztalt, s nem utolsósorban, ha kellett, az anyagiakban eljárta, az erdőket, földeket visszaszerezte az egyháznak” – hangsúlyozta az esperes. Bányai Csaba szerint azért olyan vonzó ez a hely, ahol Isten Igéje hirdettetik, mert az ember megérzi, hogy Istennél meghallgatásra talál.

Az ünnepség végén **Terebesi László**, a gyülekezet tiszteletbeli gondnoka saját versével köszöntötte a gyülekezetet, majd hálát adott Istennek, hogy megadta az erőt neki, hogy ezen a napon a gyülekezetben lehetett.

Kiss Gábor

Fotó: Kiss Gábor

Álláshirdetés

Az Újtordai Református Egyházközség presbitériuma pályázatot hirdet gondozói/harangozói állásra. Jelentkezni lehet december 30-ig rövid önéletrajz és lelkipásztori ajánlólevél kíséretében. Az állami minimálbér és szolgálati lakás biztosítva van (kötelezően be kell költözni a frissen felújított lakásba, amely egy szobából, konyhából és fürdőszobából áll). A harangozó kötelessége: törvényes előírások szerint. További részletek a 0745-198853-os telefonszámon (Vincze Csongor lelkipásztor).

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0731 019404
Drótposta: uzenet@reformatus.ro
<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>
Főszerkesztő: Somogyi Botond
Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.
A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós
Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán